
[2015-33-RE](#)

CAUSA 2015-33-RE

(Laplana Moraes c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 382-2015. Recurs d'empara

Sentència del 6 de juliol del 2016

BOPA núm. 42, del 20 de juliol del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de setembre del 2015, per la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes i de la seva filla menor d'edat, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 26 de maig del 2015, dictat per la Batllia de Guàrdia, i contra la sentència del 14 d'agost del mateix any, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració del dret a la integritat moral i per estar sotmès a un tracte cruel, inhumà i degradant (article 8.2 de la Constitució), dels drets a la protecció familiar i a les seves obligacions vers la seva família (articles 13.2 i 13.3 de la Constitució), dels drets al treball i a la defensa dels seus drets econòmics i socials (article 19 de la Constitució en relació amb els articles 10 i 29 de la mateixa norma) i del dret a l'educació de la seva filla, així com del dret a escollir per part dels progenitors el tipus d'educació (article 20 de la Constitució), i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari, "*únicament en l'actualitat*", la vulneració dels drets constitucionals esmentats;

Vista la Constitució, especialment els articles 8.2, 10, 13, 19, 20, 29, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de novembre del 2015 que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, la causa 2015-33-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 23 de novembre del 2015, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Vist que el magistrat, Sr. Isidre Molas Batllori, ha plantejat la seva inhibició en aquesta causa, la qual ha estat acceptada pel Ple del Tribunal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

En el marc de la causa relativa a la Banca Privada d'Andorra en què s'instrueixen presumptes delictes majors continuats de blanqueig de diners o valors, concorrent l'agreujant d'actuar mitjançant grup organitzat, amb habitualitat (sumari decretat secret per un aute del 17 de març del 2015), l'1 d'abril del 2015, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual acordava el bloqueig, el control de moviments i l'embargament de tots els comptes bancaris i financers del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes, entre altres persones, demanant a les entitats corresponents una sèrie concreta d'informacions i prohibint l'alienació dels seus béns.

Segon

El 7 d'abril del 2015, la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va aportar a la causa la documentació mitjançant la qual, segons el seu parer, acreditava l'origen lícit dels diners del seu compte i formulava, a més, un recurs d'apel·lació contra la decisió de la Batllia (recurs que va ser desestimat el 20 de maig del 2015).

Així mateix, per tal com el bloqueig dels seus comptes era total i no podia fer front a cap despesa bàsica, ni a cap obligació, en particular, al pagament de la pensió d'aliments de la seva filla menor d'edat, el 13 d'abril del 2015, va presentar un escrit en què demanava a la batlle instructora el desbloqueig parcial dels seus comptes. El 29 d'abril següent, la batlle instructora va desestimar aquesta sol·licitud per tal com va considerar que la competència corresponia al Tribunal de Corts que havia de resoldre en apel·lació.

Tercer

La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes considerava que la decisió de la batlle instructora vulnerava els seus drets a una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, ja que el recurs d'apel·lació i la sol·licitud de desbloqueig parcial perseguïen una finalitat diferenciada i fins que el Tribunal de Corts no resolgués, la jurisdicció i la competència sobre l'execució de l'aute corresponien a la batlle instructora.

Per aquest motiu, aquesta representació processal va endegar diversos recursos per defensar els seus drets. En primer lloc, va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del 29 d'abril del 2015, que denegava el desbloqueig parcial dels comptes i, en segon lloc, va iniciar, en nom del recurrent i de la seva filla menor d'edat, un procediment urgent i preferent.

Així mateix, després d'aportar la documentació necessària que acreditava la seva situació i de

presentar escrits en les diverses instàncies, el 14 de maig del 2015, la batlle instructora va autoritzar al recurrent a disposar mensualment de la quantitat de 1.500,00 €.

Quart

La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va continuar presentant recursos en relació amb la primera de les vies emprades en la defensa dels seus drets, ja que l'import atorgat finalment per la Batllia era insuficient. Per abreujar, el 2 de juliol del 2015, el Tribunal de Corts va estimar parcialment la sol·licitud del recurrent i el va autoritzar a disposar mensualment de 3.615,00 €.

Tanmateix, pel que fa al recurs d'empara actual ens centrarem en les decisions recaigudes en el procediment urgent i preferent que són l'objecte precís d'aquest recurs.

El 26 de maig del 2015, el batlle de guàrdia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava íntegrament la demanda formulada pel recurrent i la seva filla contra l'aute de l'1 d'abril del 2015, ja que, segons el seu parer, no s'apreciava que aquesta resolució hagués estat dictada amb la vulneració de drets fonamentals.

Cinquè

La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va presentar un recurs d'apel·lació contra aquest aute i, el 14 d'agost del 2015, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs i confirmava íntegrament l'aute de la Batllia.

Sisè

El 22 de setembre del 2015, la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes i de la seva filla menor d'edat, va interposar un recurs d'empara contra les resolucions dictades en el marc d'aquest procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració dels drets esmentats en l'encapçalament d'aquesta sentència (a la integritat moral i per estar sotmès a un tracte cruel, inhumà i degradant, a la protecció familiar i a les seves obligacions vers la seva família, al treball i a la defensa dels seus drets econòmics i socials i a l'educació de la seva filla, així com al dret a escollir per part dels progenitors el tipus d'educació).

De manera preliminar, aquesta part reflexiona sobre la finalitat del procediment urgent i preferent i considera que no es pot al·legar, com ho fa la jurisdicció ordinària, que aquest procediment no és l'idoni per determinar si s'han vulnerat o no drets fonamentals pel simple fet que les vulneracions s'haurien produït com a conseqüència d'una mesura cautelar real adoptada en el marc d'un procediment penal. Segons el parer d'aquesta part no demana l'anàlisi dels motius que van dur la batlle instructora a acordar aquesta decisió, sinó que pretén que s'analitzi la manera en què es va prendre aquesta decisió. El recurrent s'ha trobat en una situació en què no podia pagar ni un sol rebut, li van tallar tots els subministraments, quan les mesures reals han de garantir les necessitats bàsiques dels ciutadans. Aquesta part conclou que el procediment urgent i preferent ha de permetre vetllar per la protecció dels drets fonamentals dels ciutadans, no ha de ser un mer tràmit per accedir al Tribunal Constitucional, ni ha de servir per justificar i recolzar els actes i les decisions d'altres batlles.

La part recurrent considera que s'ha vulnerat el seu dret a la integritat moral (article 8.2 de la Constitució), lligat a la dignitat de la persona, principi constitucional reconegut a l'article 1.2 de la Constitució com un dels principis inspiradors de l'acció de l'Estat i refermat en l'article 4 del mateix text, pel fet d'haver dictat un embargament total dels comptes del recurrent, aquest es va trobar en una situació econòmicament molt compromesa. Derivat d'aquest fet, el recurrent s'ha vist sotmès a un tracte cruel, inhumà i degradant (article 8.2 de la Constitució), no cal insistir en què una situació com aquesta, agreujada pel fet que el recurrent no té família a Andorra que el pogués ajudar, li va provocar un gran patiment psíquic i moral.

Així mateix, aquesta part al·lega la vulneració del seu dret a la protecció familiar i a les seves obligacions vers la seva família (articles 13.2 i 13.3 de la Constitució). En primer lloc, defineix el terme "família" i destaca que l'article 14 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals en combinació amb l'article 1 del protocol número 1, protector del dret a la propietat, revesteix una importància especial en la defensa dels drets de les famílies naturals i, en particular, dels fills nascuts fora del matrimoni.

En aquesta causa, l'acte de bloqueig i d'embargament total de tot el patrimoni del recurrent afecta i vulnera els drets fonamentals de la seva filla, ja que el recurrent no va poder abonar l'import de la pensió d'aliments que li corresponia. L'article 13.2 de la Constitució té un sentit més ampli que aquell que li atorguen les jurisdiccions ordinàries, ja que aquest precepte ha d'interpretar-se conjuntament amb el dret a la vida privada i familiar, atès que la família és un dels pilars bàsics de la societat i s'ha de protegir de qualsevol ingerència il·legítima.

També sosté que s'ha vulnerat el seu dret al treball i a la defensa dels seus interessos econòmics i socials (article 19 de la Constitució en relació amb els seus articles 10 i 29). La jurisdicció ordinària va considerar que aquests drets no entren dins l'àmbit de protecció del recurs d'empara i, a més, els drets de l'article 19 esmentat suposen un mandat del legislador i farien referència a qüestions com el dret de vaga o el dret sindical i per aquests motius no es va pronunciar. Segons el parer d'aquesta part, s'han d'incloure dins aquest dret a la defensa dels interessos econòmics, el dret a percebre puntualment la remuneració del treball, el dret a la promoció del treball i a la formació professional i per això considera que aquestes al·legacions han de ser contestades.

En relació amb el contingut de l'acte de bloqueig i amb el de secret de sumari, el recurrent es manifesta sobre l'organització del departament de la BPA en què treballava i els motius pels quals assumia el seu càrrec. El fet que hagués hagut d'anar a declarar en el marc d'una altra causa, sense haver estat acomiadat pel banc, no permet arribar a les conclusions a les quals arriba la batlle instructora. El recurrent no havia estat mai processat, ni aquí ni a l'estranger i la presumpció d'innocència ha de prevaler. Afegeix que el recurrent no va ser acomiadat, però tampoc va ser promocionat, després d'haver hagut de declarar, prevalent el principi de la presumpció d'innocència.

La part recurrent al·lega igualment, la vulneració del dret a l'educació de la seva filla menor d'edat i del dret dels seus progenitors a escollir el tipus d'educació per a ella (article 20 de la Constitució). La jurisdicció ordinària va declarar que no s'havien vulnerat aquests drets, atès que la menor no va deixar de cursar els estudis en el centre privat en què estava matriculada, malgrat que el recurrent no va poder satisfer la quota mensual durant un temps. Segons el parer d'aquesta part, les vulneracions es van fer efectives a partir del moment en què no es permetia pagar les quotes mensuals de l'escola, sense necessitar mitjançant l'expulsió que els drets es veiessin afectats.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari,

"únicament en l'actualitat", la vulneració dels drets constitucionals esmentats.

Setè

El 9 de novembre del 2015, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i va trametre la causa al Ministeri Fiscal per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents.

Vuitè

El 23 de novembre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit d'al·legacions en què manifesta que s'oposa a aquest recurs d'empara, perquè els arguments de la part recurrent no presenten elements d'inconstitucionalitat i perquè les resolucions impugnades no són ni irraonables, ni arbitràries, ni contràries a tota lògica.

El Ministeri Fiscal reprèn tots els recursos formulats coetàniament amb aquest per obtenir l'aixecament parcial del bloqueig dels comptes del recurrent i conclou que no es pot argüir ni passivitat, ni lentitud de l'aparell jurisdiccional que va saber donar respostes adequades, vàlides i constitucionalment garantides a les peticions del recurrent.

Després de destacar la naturalesa excepcional del recurs d'empara, considera que dels recursos esmentats, la jurisdicció ordinària va acordar desbloquejar 3.615,00 € mensuals per tal que el recurrent pogués fer front a les seves necessitats i a les de la seva filla menor d'edat i, per consegüent, no cal duplicar els procediments i emprar la via excepcional de l'article 41.1 de la Constitució si paral·lelament hi ha un procediment que versa sobre els mateixos fets en què el demandant ha efectuat les mateixes al·legacions, trobant-se unes respostes adequades, raonables i motivades.

Seguidament, examina les vulneracions al·legades una a una. Pel que fa a la vulneració del dret a la integritat moral, considera que les conseqüències morals del bloqueig del seu patrimoni no poden equiparar-se al contingut d'aquest dret. El recurrent adueix primer que no discuteix en aquesta causa la motivació de l'acte que decideix la mesura cautelar, però, després manifesta que aquesta mesura va ser desproporcionada i contrària als pronunciaments fets en la matèria pels òrgans jurisdiccionals. El Ministeri Fiscal considera que correspon al tribunal d'apel·lació valorar la proporcionalitat, la idoneïtat i la raonabilitat de la mesura. Afegeix, que la decisió impugnada va ser modulada en la mesura en què el recurrent ha anat aportant les proves escaients.

Pel que fa a l'al·legació d'acord amb la qual hauria estat sotmès a un tracte cruel, inhumà o degradant, el Ministeri Fiscal considera que les conseqüències d'aquest tracte han de ser superiors a aquelles que comporta un determinat tractament imposat de manera legítima i han d'arribar al nivell de gravetat exigida per la disposició de l'article 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, interpretat d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans (sentència Costello-Roberts c/ Regne Unit del 25 de març de 1993).

Pel que fa a la vulneració del dret al treball i a la defensa dels seus interessos econòmics i socials, el Ministeri Fiscal manifesta que el bloqueig del seu patrimoni no impedeix al recurrent treballar, ni els drets socials inherents a aquest aspecte. Afegeix que el dret al treball, contingut en el capítol V de la Constitució no pot ser examinat en el marc del procediment urgent i preferent que està limitat als

drets i a les llibertats continguts en els capítols III i IV de la Constitució.

Pel que fa a la vulneració per part dels poders públics de la protecció de la vida familiar i del dret del recurrent a protegir la seva filla, com el de triar la seva educació, el Ministeri Fiscal manifesta que res impedeix al recurrent buscar altres vies per treballar i poder, d'aquesta manera, satisfer les necessitats bàsiques i educatives de la seva filla; tampoc consta que la nena hagi hagut de deixar de cursar els seus estudis i, per consegüent, la vulneració no ha quedat ni constatada ni demostrada.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que inadmeti el recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Novè

El 4 de desembre del 2015, la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes i de la seva filla menor d'edat i, el 7 de desembre del mateix any, el Ministeri Fiscal van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara s'ha interposat contra l'acte del batlle de guàrdia del 26 de maig del 2015 i contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 14 d'agost del 2015. És una impugnació que es formula en el marc del procediment urgent i preferent promogut pel Sr. Luis Pablo Laplana Moraes, el qual al·lega la vulneració d'una llarga sèrie de drets fonamentals.

L'article 41.1 de la Constitució estableix que els drets i les llibertats reconeguts en els capítols III i IV són tutelats pels tribunals ordinaris per mitjà d'un procediment urgent i preferent. Aquest procediment és aquell que s'ha seguit en aquest cas. En l'apartat 2 d'aquest mateix article es preveu la via del recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional contra els actes dels poders públics que vulnerin el "*contingut essencial*" d'aquests drets.

Es tracta de dues vies jurisdiccionals diferents que coincideixen en procurar, ambdues, la protecció dels drets fonamentals en un àmbit distint. Es diferencien en què a la primera via s'encarrega la tutela als "*tribunals ordinaris*", amb caràcter previ, mentre que la segona via va dirigida al seu examen per part del Tribunal Constitucional, amb un incident de nul·litat d'actuacions previ. També difereix el tipus de tutela, que és l'ordinària en el primer cas i, en el segon, es concentra en la protecció del "*contingut essencial*" dels drets fonamentals que s'al·leguen vulnerats. Aquesta protecció té un caràcter excepcional.

El recurs d'empara pot interposar-se després d'haver seguit el procediment urgent i preferent, però com s'explica en el preàmbul de la Llei qualificada d'aquest Tribunal de 2 i 3 de setembre de 1993,

en aquest cas l'empara es concep com un recurs contra la segona sentència, dictada en el procediment urgent i preferent, en aquest cas, la de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 14 d'agost del 2015.

Segon

La sentència esmentada del Tribunal Superior de Justícia, en el seu segon considerant, examina la mesura de bloqueig adoptada per la Batllia. En primer lloc, assenyala que aquesta mesura restrictiva està prevista en la llei i pot estar justificada per les finalitats del procés penal endegat. Seguidament, adverteix que "*la decisió de travar l'embargament dels comptes bancaris presa pel Batlle d'instrucció no pot, evidentment, ser objecte d'informació prèvia per a l'interessat, puix que podria conduir a privar d'eficàcia a tal mesura*". Observa que el recurrent ha fet valer els seus drets dins el procés penal ordinari justificant el perjudici que li ocasionava el bloqueig dels seus comptes i l'import atorgat per a les seves despeses necessàries. Com a conseqüència de tot això se li va autoritzar a disposar d'una quantitat mensual de 1.500,00 €. Després d'al·legar la insuficiència d'aquest import i justificar més despeses ordinàries, l'import es va augmentar a 3.615,00 € mensuals.

En el considerant tercer, el Tribunal Superior de Justícia examina les vulneracions dels diversos drets al·legades pel recurrent. I desestima que es pugui considerar cap infracció. En alguns casos, perquè es tracta de drets que no estan protegits en el marc del procediment urgent i preferent, i, en d'altres, perquè no es pot considerar que hi hagi hagut una vulneració.

El Tribunal Superior de Justícia també assenyala que no pot fer una declaració genèrica de vulneració de drets, com ho demana el recurrent "*encara que la seva situació financera ha quedat "resolta" a raó de l'última resolució*", és a dir, una vegada va ser autoritzat a disposar de 3.615, 00 € mensuals.

Tercer

El Tribunal Constitucional en el moment de pronunciar-se sobre aquest recurs d'empara, que té caràcter excepcional i també residual després del procediment urgent i preferent, no adverteix cap vulneració concreta del contingut essencial dels drets al·legats. Alguns d'aquests drets manquen de protecció especial en empara. Dels altres no es pot apreciar desconeixement per part del Tribunal Superior de Justícia, ja que els seus raonaments són encertats i inobjectables.

Segons el parer d'aquest Tribunal Constitucional una mesura de bloqueig total d'un compte bancari, adoptada per un batlle en la fase inicial d'una investigació criminal no és necessàriament inconstitucional, atès que –com diu el Tribunal Superior de Justícia i es deriva d'una experiència elemental- qualsevol informació prèvia frustraria *ab initio* la finalitat mateixa del bloqueig o de l'embargament.

Una cosa diferent és que –i en això cal reconèixer la raó del recurrent- un bloqueig o embargament inicial i per sorpresa d'un compte corrent, o de béns, pugui deixar per temps indefinit en la indigència o en l'absoluta falta de mitjans de subsistència a una persona que encara no ha estat jutjada i conserva, per aquest motiu, la seva presumpció d'innocència. Aquí sí entrarien en joc no tant vulneracions de drets fonamentals, cosa que tampoc es pot excloure sempre, sinó un vici corregible en l'extensió de l'embargament que té els seus límits legals ordinaris i que, a manca d'ells, han de reconèixer-se com a reflex els principis de rellevància constitucional.

Però aquest no és el cas que ha estat sotmès a la consideració del Tribunal Constitucional, raó per la qual, ateses les circumstàncies concurrents, aquesta possible causa d'empara ha de ser desestimada.

Quart

Amb això que acabem de dir no caldria afegir res més, addicionalment el Tribunal Constitucional constata que segons el parer del recurrent s'haurien infringit els drets constitucionals següents:

- el dret a la integritat moral (article 8.2 de la CA);
- el dret a no estar sotmès a un tracte cruel, inhumà o degradant (article 8.2 de la CA);
- el dret a la protecció familiar (articles 13.2 i 13.3 de la CA);
- el dret al treball i a la defensa dels seus interessos econòmics i socials (article 19 de la CA);
- i els drets a l'educació de la seva filla i a escollir per part dels seus progenitors el tipus d'educació per a ella (article 20 de la CA).

De la mera lectura dels drets invocats com a infringits s'adverteix clarament que del simple bloqueig d'un compte bancari, en un assumpte de naturalesa penal, com el del cas que ens ocupa, no s'observa una vulneració al "*contingut essencial*" d'aquests drets. Tots ells tenen un camp propi i el seu contingut essencial és molt llunyà al d'aquest cas.

La integritat moral està protegida per oposició a aquells tractes cruels, inhumans o degradants esmentats pel recurrent i que tenen a veure amb tortures, vexacions, penalitats prohibides per les lleis, pels tractats o pels convenis internacionals, fins i tot en temps de guerra, o per les condicions de presó o d'internament, especialment dures. En suma, res que resulti pròxim a les derivacions del bloqueig d'un compte bancari en el decurs d'una investigació criminal.

Igual, o més lluny encara, es troba el cas que ara s'examina amb el contingut essencial del dret a la protecció familiar amb la seva projecció a mesures legislatives o administratives que han de promoure els poders públics del Principat, com s'assenyala de manera expressa en la Constitució.

I, encara més inadequada resulta l'al·legació genèrica del dret al treball, que no és accionable, com a tal, davant els tribunals o a la protecció dels drets o dels interessos econòmics o socials que té a veure amb la fundació de patronals, sindicats i fins i tot associacions de protecció de consumidors i usuaris, sempre amb una projecció col·lectiva o comunitària més que individual. Per no mencionar el dret a l'educació o a la llibertat d'ensenyament, totalment alienes a allò que es discuteix aquí, per raons que no és necessari desenvolupar més, quan existeix una educació pública, obligatòria i gratuïta accessible.

Amb tot això no manca de sentit l'al·legació d'aquests tipus de drets, el "*contingut essencial*" dels quals no ha estat afectat en aquest cas, com una manera dialèctica eficient per mostrar que pot haver-hi casos en què un bloqueig total, prolongat en excés o permanent dels comptes bancaris pugui pugnar amb principis constitucionals difusos però rellevants. La solució obtinguda finalment en aquest cas és irreprotxable des de la perspectiva constitucional, ja que ha compatibilitzat la finalitat del procés penal en curs amb l'atenció a certes necessitats vitals que també han estat a bastament respectades.

Per consegüent, res es pot objectar a la sentència impugnada de la Sala Penal del Tribunal Superior

de Justícia, sense que sigui tampoc procedent sancionar amb una condemna en costes l'al·legació d'aquests tipus de drets.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes i de la seva filla menor d'edat contra la sentència del 14 d'agost del 2015, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, recaiguda en el procediment urgent i preferent.

Segon

No declarar cap condemna en costes de la part recurrent.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes i de la seva filla menor d'edat, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 6 de juliol del 2016.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Dominique Rousseau
Magistrat Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona